

## Arrest

nr. 194 472 van 27 oktober 2017  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juni 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 21 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 112 643 van 24 oktober 2013 wederom de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 11 april 2014 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 15 mei 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 133 903 van 26 november 2014 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan verzoekster.

Op 29 december 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad (Franstalige procedure) gekend onder het rolnr. 173 388.

Op 22 november 2016 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 februari 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2016 werd ingediend door :*

*K. N., M. L. (R.R. ...) Geboren te Gikongoro op (...)1985  
Volgens paspoort: K. M L. Geboren te Maraba Huye op (...)1985  
Wettelijk vertegenwoordiger van:  
I. K., B. (R.R. ...) Geboren op (...)2012 te Elsene  
K., B. (R.R. ...) Volgens geboorteakte: K., B.  
Geboren te Cape Town op (...)2008  
Nationaliteit: Rwanda (Rep.)  
Adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.10.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot 11.04.2014, datum waarop ze voor de tweede maal asiel aanvroeg. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 28.11.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.*

*De duur van de procedures – namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste en iets meer dan zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

*Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Verzoekster haalt aan dat een gedwongen terugkeer van haar en haar kinderen onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Verzoekster haalt aan dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij gedurende al die tijd haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven. Zij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat betrokkene ter staving hiervan drie getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zou hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.*

*Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*

*Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen nog jong waren toen ze in België arriveerden en dat er in hun hoofde geen land van herkomst meer zou bestaan. De kinderen zouden noch sociale, noch culturele noch familiale banden meer hebben met hun land van afkomst. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij erkend werd als vluchteling in Zuid-Afrika – Zuid-Afrika is dus de plaats van oponthoud in het buitenland. De kinderen, en betrokkene, dienen dan ook niet terug te keren naar Rwanda maar wel naar Zuid-Afrika. We stellen we vast dat haar zoon geboren is in Zuid-Afrika en er zijn eerste levensjaren heeft doorgebracht. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat haar echtgenoot en de vader van haar kinderen, met name K. J.-P. nog steeds in Zuid-Afrika verblijft. De bewering dat de kinderen noch sociale noch familiale banden zouden hebben met hun land van herkomst, in casu Zuid-Afrika, wordt door deze vaststellingen ondermijnt. Het feit dat haar dochter in België geboren is, verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. We merken op dat uit het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit. Betrokkene toont evenmin aan waarom het feit dat haar dochter in België geboren is, een terugkeer naar Zuid-Afrika bijzonder moeilijk maakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst of in de plaats van oponthoud in het buitenland (in casu: Zuid-Afrika) kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat haar jongste kind de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft en dat de scholing van haar oudste kind sinds 24.11.2014 plaatsvindt in illegaal verblijf.*

*Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.*

*Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten*

brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Verder verklaart betrokkene eveneens dat de wetgeving die heden van toepassing is, uit een periode stamt waarin (mijn)arbeiders zich konden aanbieden op de Belgische Ambassade in hun land van herkomst met het oog op tewerkstelling in België en meent zij dat vandaag een ander migratieklimaat van toepassing is. Dit is echter de opinie van betrokkene, waarbij zij niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen die het haar onmogelijk maakt om in haar land van herkomst de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in al dit tijd dat zij in ons land verbleven zou hebben op geen enkele wijze in aanraking gekomen zou zijn met het gerecht en dat zij een blanco strafregister zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene in België zou verblijven sinds juni 2012, dat zij al meer dan vier en half jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij ten zeerste werk gemaakt zou hebben van haar integratie, dat zij met veel enthousiasme een cursus Nederlands gevolgd zou hebben, dat zij perfect Frans zou spreken, dat zij de inburgeringscursus zou gevolgd hebben, dat zij perfect zou kunnen meedraaien in onze maatschappij omdat zij de taal op voldoende wijze zou beheersen, dat zij zou staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat zij zich kost noch moeite gespaard zou hebben om een job te vinden, dat zij zou willen instappen in het legale arbeidscircuit, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben die haar wil helpen en steunen, dat zij een meerwaarde zou betekenen voor onze multiculturele maatschappij, dat zij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat zij sociale banden heeft met België en dat zij haar attest van inburgering voorlegt evenals een bewijs van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een bewijs van deelname aan Franse taalcursus, een inschrijvingsbewijs Franse taallessen, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, drie deelcertificaten Nederlandse taallessen en drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)"

## 2. Over de rechtspleging

Verzoekster verwijst *in fine* van het verzoekschrift onder de titel "*inventaris van overtuigingsstukken*" naar een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 8 februari 2017. In bijlage van het verzoekschrift blijkt geen afschrift van een "*bevel om het grondgebied te verlaten*" betekend op 8 februari 2017 aan te treffen. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verzoekster dat het stuk in het verzoekschrift aangaande het bevel een materiële vergissing betreft en ten onrechte werd vermeld.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*"Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :*

*Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 E.V.R.M., artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*

*Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 E.V.R.M., artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*

*Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.*

*De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.*

*Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:*

*“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”*

*Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)*

*De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:*

*“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”*

*Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.*

*Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;*

*Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;*

*Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.*

*Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.*

*“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*

*In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan,*

*en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)*

*Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.*

*Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.*

*Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.*

*Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.*

*Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.*

*Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.*

*De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen zou wel degelijk in disproportionaliteit staan ten aanzien van het verbod op mensonterende of vernederende behandelingen.*

*De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.*

*Verzoekster verblijft al geruime tijd in België, al sinds 2012 en heeft ten eerste werk gemaakt van haar integratie.*

*Dat het dan ook onomstotelijk vaststaat dat verzoekster sociale banden met België heeft.*

*Bovendien heeft verzoekster duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Bijgevolg zou het voor verzoekster traumatisch zijn om na verregaande integratie alsnog gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.*

*Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.*

*Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.*

*De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.*

*‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)*

*Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”*

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

De verwerende partij heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele andere verplichting dan te motiveren inzake de door verzoekster naar voren geschoven omstandigheden die naar haar oordeel buitengewone omstandigheden vormen in het licht van dit wetsartikel. Dit is *in casu* het geval. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoekster niet verder komt dan de elementen die haar zaak kenmerken op te sommen en te poneren dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Zuid-Afrika. Hiermee toont verzoekster echter niet aan dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.10.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot*

11.04.2014, datum waarop ze voor de tweede maal asiel aanvraag. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 28.11.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste en iets meer dan zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)Verzoekster haalt aan dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij gedurende al die tijd haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven. Zij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat betrokkene ter staving hiervan drie getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zou hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. (...)Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen nog jong waren toen ze in België arriveerden en dat er in hun hoofde geen land van herkomst meer zou bestaan. De kinderen zouden noch sociale, noch culturele noch familiale banden meer hebben met hun land van afkomst. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij erkend werd als vluchteling in Zuid-Afrika – Zuid-Afrika is dus de plaats van oponthoud in het buitenland. De kinderen, en betrokkene, dienen dan ook niet terug te keren naar Rwanda maar wel naar Zuid-Afrika. We stellen we vast dat haar zoon geboren is in Zuid-Afrika en er zijn eerste levensjaren heeft doorgebracht. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat haar echtgenoot en de vader van haar kinderen, met name K. J.-P. nog steeds in Zuid-Afrika verblijft. De bewering dat de kinderen noch sociale noch familiale banden zouden hebben met hun land van herkomst, in casu Zuid-Afrika, wordt door deze vaststellingen ondermijnt. Het feit dat haar dochter in België geboren is, verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. We merken op dat uit het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit. Betrokkene toont evenmin aan waarom het feit dat haar dochter in België geboren is, een terugkeer naar Zuid-Afrika bijzonder moeilijk maakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene in België zou verblijven sinds juni 2012, dat zij al meer dan vier en half jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij ten zeerste werk gemaakt zou hebben van haar integratie, dat zij met veel enthousiasme een cursus Nederlands gevolgd zou hebben, dat zij perfect Frans zou spreken, dat zij de inburgeringscursus zou gevolgd hebben, dat zij perfect zou kunnen meedraaien in onze maatschappij omdat zij de taal op voldoende wijze zou beheersen, dat zij zou staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat zij zich kost noch moeite gespaard zou hebben om een job te vinden, dat zij zou willen instappen in het legale arbeidscircuit, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben die haar wil helpen en steunen, dat zij een meerwaarde zou betekenen voor onze multiculturele maatschappij, dat zij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat zij sociale banden heeft met België en dat zij haar attest van inburgering voorlegt evenals een bewijs van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een bewijs van deelname aan Franse taal cursus, een inschrijvingsbewijs Franse taallessen, een inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen, drie deelcertificaten Nederlandse taallessen en drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". Deze door de verwerende partij gedane beoordeling is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers in een principieel arrest, "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Derhalve drong zich geen verder onderzoek van deze elementen op. Verzoekster kan met haar betoog dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de elementen inzake haar langdurig verblijf, integratie en sociale banden met België "dat er geen correcte belangenafweging [heeft] plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel", de betrokken beoordeling niet onderuit halen.

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.



Ter terechtzitting wijst de raadvrouw nog op het bijzondere aspect dat verzoekster erkend vluchteling is in Zuid-Afrika en dat de bestreden beslissing hier geen antwoord op geeft. De Raad merkt evenwel op dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verwerende partij weldegelijk rekening heeft gehouden met het feit dat zij erkend vluchteling is in Zuid-Afrika daar waar zij het volgende motiveert:

*“De kinderen, en betrokkene, dienen dan ook niet terug te keren naar Rwanda maar wel naar Zuid-Afrika. We stellen we vast dat haar zoon geboren is in Zuid-Afrika en er zijn eerste levensjaren heeft doorgebracht. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat haar echtgenoot en de vader van haar kinderen, met name K. J.-P. nog steeds in Zuid-Afrika verblijft. De bewering dat de kinderen noch sociale noch familiale banden zouden hebben met hun land van herkomst, in casu Zuid-Afrika, wordt door deze vaststellingen ondermijnt. Het feit dat haar dochter in België geboren is, verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. We merken op dat uit het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit. Betrokkene toont evenmin aan waarom het feit dat haar dochter in België geboren is, een terugkeer naar Zuid-Afrika bijzonder moeilijk maakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Het enige middel is niet gegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,  
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN